Z českých mlýnů

Napsal Karel Tůma.

Jdou-li hodiny v šalandě špatně.

Má ty lásko! Bývaly to přece jenom jinší časy na Záblatském před dvaceti lety! "zvolal nenadále stárek Suk vyskočiv z lavice od starého krajánka Vejvary, který byl před chvílí přikolendroval a spíše všeho jiného se nadál, nežli že tady v šalandě na Škudlově najde svého starého kamaráda a kumpána z bývalých dob Záblatských!

"Oč, Vejvaro, že tam míval Suk fiakou fortelnou zástěrku za lubem — že si tak hrozně rád na ty zlaté časy na Záblatském vzpomínává?"

Šelma krajánek mrknul mládkovi na přisvědčenou.

"A jakou pak křehotinku, pane! Jen mu ten špicpub hadjunkt neměl lézt tolik do zelí. Ten mu pil krev!"

"No však jsme ho ale tenkrát za to vyplatili, s tím tetřevem, pamatujete se ještě na to, Vejvaro?" zasmál se stárek.

"To byla junda povedená, ale ale já to odnes' za vás!" drbal se parkos krajánek za pravým uchem.

"Na to se už věru ani nepamatuju, Vejvaro!"

"Rád věřím neboť vás moje hlava nepotřebovala brnět. Ale pardie, to byly dva mastné pohlavečky, těm všechna česť!"

Takovýhle diškurs rozdělat v neděli večer v rozmašírované šalándě, já řku: to je ňáké podrážděnčko špicovaných uší! Hned zůstal karban stát jakoby zarazil a—: "Stárku, neste barvu, jak to bylo s tím adjunktem a s tím tetřevem? S tou fortelnou kůstkou a s těmi mastnými pohlavky?"

"Eh, to by bylo moc povídat," drahotil stárek, ale už si na to zavlažoval čípek, pak si ještě několikrát odbaf' jakoby chtěl ty své blahé vzpomínky z porculánky tahat, a již dával nohy na lavici přes kříž: "Jak říkám, bývaly to časy na Záblatském, že nám ani po smrti tak nebude! Tři běhouny řinčelý ve dne v noci svoje veselé "ber, ber, ber", pila k tomu skákala do taktu bez přestání jako Káča o muzice a holandr bručel jako starý kapucín. Nu a když to takhle ve mlejně všechno napořád hraje, já řku, kam se neděje, je-li od pana otce až do práška všechno jedna veselá kopa a legrace? Práškem byl tam tenkrát tuhle Vejvara a já ho měl, jakožto mládek, pod mocí. Krom toho jsem měl k ruce mlynářova syna Pepu, fešáka hocha, ale jen tak pro taškařici, který se dal vynajít ve mlejnici jen když tam tak mlely pěkné mlečky — ostatek pořád po horoucích peklích s flintou jako vzácný pan otec. Ano, flinta to byl jich živel, starého jako mladého Kohouta; drželi si pořádný revír, který hraničil na samé knížecí lesy a měl takové kapitální příčiny, že každé chvíle vysoká z panského přebíhala k nám, tak že jsme toho mohli knížeti odstříleti do roka až by byl z kůže lítal. Ale Bože chraň, na to nedal náš pan otec dopustit za živý svět. "Zajíců a koroptví, Pepo, co chceš," přikazoval synovi, "ale na vysokou mi nezmáčkni ani za nic, to ti povídám, sic mi víckrát nesmíš do revíru!" Nevím, dělal-li to dobrý papínek k vůli knížeti, za to, že ho pokaždé pozval na hony, anebo k vůli starému fořtovi Prášilovi, který býval u nás ve mlýně pečený vařený, a papínek čtveračivá k pomilování.

"Kdybych vás neměl, papínku, tak rád," dobírával si ho ob den Pepa, "dnes bych vám byl střelil vaši nejpěknější laň; už jsem ji potem mušce!"

"Dobře, dobře," vyřídíme!" fořt vždy na to a hrál pokojně svou bulku dál, "tak jen ji pošlete, ostudu, spátky, až ji zas potkáte, a pošeptejte jí, aby se u nás nebála, že mám takového důkladného nešiku adjunkta, který jí jakživ neublíží!"

"Hahaha!"

"Ale ten důkladný nešika adjunkt, takový nafouklý správcův synek, víc Němec než Čech — Pfefferminz mu říkali, — byl za to, ostuda, moc šikovný v honění hezkých děvčat, a to víte, co u šenských takové zelené vejložky s tesákem nadělají! Zkrátka a dobře: mlynářův Pepa ho jednou přistih', jak tam v lese na palouku s mojí Andulkou laškoval, když tam žala trávu a od té doby už jsem merčil, že má holka hlavu nějak popletenou a nedovede se mi podívat víc tak upřímně do očí jako jindy. Čert mne moh' brát, a jak k nám to Němčisko kdy zabrousilo do halandy, upích' jsem ho na jedníka, v kterém jsem býval metr, a oškubal ho pokaždé o pár maminčiných zlatek, že táh' vždy odtud jako zmoklá slepice. "To není ale ještě všechno nic," popichoval mne kamarád Pepa, který nemohl nafouklého toho Němčoura zase cítit pro jeho chlubné plíce a flausy, "musíme mu ještě jinak zahrát!"

"Jednoho večera právě zase u nás civěl u karbanu, když se přisype Pepa z čekání s novinou, že na stráni "u tří dubů" ťoká silný tetřev.

"Tetřev? To je náš!" vyskočil ihned Pfefferminz.

"Ano, má od vás pas a nechá vás pozdravovat!" odsek' mu Pepé, — "proč pak jste si ho tedy nestřelili, dokud jste ho měli ve svém?"

"Moh jsem ho už desetkrát střelit," prášil Pfefferminz, "ale já ho šetřil pro knížete pána." S tím se zved' a hned k našemu panu otci, aby mu dovolil, že si na něj dnešní noci vyjde. Bylo amen. Pan otec ze samých ohledu na knížete hned sám zakázal, abychom se neopovážili na tetřeva stísknout, to že je pták pro knížete pána a ne pro nás. Pepé jen hořel vzteky. Starému fořtu by byl od srdce tu ranku dopřál, ale chudák Prášil právě křaptil podágrou tak, že nemoh' na nohy.

"Fackoval bych se pro svou prostořekosť; nemoh' jsem být zticha?" ulevoval si mi dobrý hoch od jater po straně; "ale to uhlídáš, Suku, tomu Němčourovi ho nedopřeju, ten ho nesmí dostat a kdyby se na hlavu stavěl!"

Rozumí se, to mne chladilo v krku a tak začneme spolu ihned do kumpanie přemýšlet, jak tomu nafouklému pouchru vypáliti rybník. Byl nejvyšší čas, neboť už se šrouboval k odchodu. V tom mu zastoupí Pepa cestu.

"Kam chcete, pane adjunkte?"

"No, domu abych se na to vyspal; po druhé s půlnoci musím se na něj vybrat."

Pepé podíval se na hodinky.

"Máme hnedle devět," upozorňoval jej, "do fořtovny máte hodinu co klusat, od tamtud potom zpátky k dubům zase hodinu. Že by se vám chtělo. Zůstaňte pěkně u nás, my o druhé s půlnoci táhnem stavidla: to vás mlýn zbudí jako budíček a prospíte se jako kavalír!"

Pfefferminzovi říci "jako kavalír," už seděl na lepu: To jest: za stolem v šalandě nad kartami a už posílal pro pivo. Tentokrát jsme naschvál hráli proti němu jen tak halabala, abychom ho udrželi při chuti a poslouchali jeho chvástaní, jak prý zná na tetřevy vyzrát, jak jich už devět skolil a tohle že bude desátý atd., inu zkrátka a dobře: rozpil se a zaklábosil si s námi, že ani nemerčil, jak ty milé hodiny utíkají, třebas je tuhle Vejvara či perně postrkoval pořad na zpátek. Byla dávno půlnoc v limbu, když jsme nechali karet a chystali se na kutě.

"No, to mám ještě tři hodiny k prospání," liboval si náš ťuvik, a jen abychom prý jistě punkto ve dvě spustili mlýn, by ho to probudilo!

"Punkto, to ti povídám!" nakazuju Vejvarovi, "kakrahelte, běžiť o tetřeva!"

Sotva že ale Pepé odved' ťuvika na hůru na postel, šalanda jeden řechot, karta šla dál, pilo se jen což, Pepé přines' pušky a za nedlouho vykradli jsme se já, on a stárek jako kočky ze mlýna a hajdy k lesům na tetřeva. Bylo ještě tma jako v pytli, když jsme dorazili k dubům. Za půl hodiny však se začalo šeřit přede dnem a tetřev se ozval; žádný z nás ani nedýchal. V tom bác ho! zarachotí rána, třepot a plesk' — tetřev byl náš! Inu té radosti Pepovy, že ho střelil. Já ale teprv měl rákos, že ho už nestřelí ten protiva. Trefa: teď jen honem s tetřevem do uzlu a klusem domů. Mohlo být asi půl čtvrté, když jsme se ve zdraví navrátili. V mlýně všecho spalo ještě nejlibější spánek, jen tuhle Vejvara na nás poulil oči:

"Máte ho?" vítal nás.

"Mlč, máme!"

Mžikem byl tetřev ztopen v podkolí, flinty na hřebíku, my odstrojeni a teď allou: tahat! Mlýn spustí, Pfefferminz se probudí — no, můžeme si myslit, co dělal za dílo, když si promnul kukadla a oknem — bílý den mu dával šťastné dobrýtro! Všechny své německé himmelelementy krucinalfagoty a mordsetinškrmenty na nás seklel, pana otce probudil a na nás pošťval....

"A tu si já slíz' ty dva mastné pohlavky!" ozve se za všeobecného smíchu Vejvara, "jakobych za to moh", že nám šly hodiny v šalandě špatně!...."

"Ještě dobře," pokračoval Suk, "že neměl pan otec ani tušení, že je tetřev už v podkolí, moh' aspoň dopáleného floutka konejšit, že není nic ztraceno; neboť to ví každý myslivec: kde jednou tetřev zaťoká, tam že také doťoká. Má prý ho tedy příští noci tak jistě na ráně jako svůj nos, ale arciť pod jednou výminkou na tetřeva se musí umět přivstat; proto prý by udělal nejlíp, aby si tam někde u dubů sroubil z chvoje boudu a noclehoval na zejtří v lese.

"Ta taky že udělám," rozhodl se Pfefferminz a šel po svých. Jedva vytáh' paty, nesl prášek oškrty ke kováři; jindy je nosíval přes rameno na provaze; ale tentokrát nesl je v nůše, neboť jinak se nedal — tetřev z mlýna vypašovat na děkanství, kde byla slečna kuchařka nad tím kabrňákem ptákem celá pif a paf, kdežto pan děkan nám mockrát nechal děkovat a vzkázal že nás jednou všecky — celou šalandu, zadarmo okopulíruje!"

"Nu a co ten lajdák Pfefferminz!"

"Ten si udělal v potu tváři u dubů boudu, v níž noclehoval jak cikán a slyšel celý týden tetřevy nedaleko "ťokat", — neboť povedený Pepa nelenil a chodíval ho tam denně budit ťokáním, které znal znamenitě nápodobit.... Až jednoho dne přijde starý fořt a vypravuje se smíchem: "Považte si toho mého osla adjunkta! Přes týden čeká na tetřeva: pořád, že prý ho slyší ťokat a na konec střelí místo tetřeva — — slepici.

"Hahaha! Už jsme se chtěli leknout, že snad vaši — Andulu, stárku!"

"I Bože chraň, ta nám, poťouchle, vytřela ve zdraví oběma zrak! Do roka měla kopulaci — s Pepíkem mlynářovic, — jen že ne zadarmo, poněvadž prý ten tetřev byl tvrdý jako kobyla."

Před popeleční středou.

(Slova bezbožnému světu do duše hřímaná od zbožného *Peregrina Filouse*).

☞ Z besedníku pátera Tichého, faráře v Nové Praze, Minn.

Filous (v dlouhošedém kabátě a se širákem na hlavě. Pod paždím maje deštník, tichým krokem se připlouží. Na polo odvrácen od obecenstva.)

Ad majorem dei gloriam
tady za větrem si přihnu skrytě,
(vytáhne ze šosu láhev)
a pak teprv znamenitě
do svědomí lidstvu zahřímám.
Svět je hlup, a pustí li se hrůza naň,
z pitomosti klopí daň
do bezedné kapsy naší
za to, že ho naše ústa straší,
he he he he he.
(Přivdá si.)
O střídmosti kázat — pěkná věc,
ale jenom tehdy, pakli uvnitř těla
je už roztopená pec,
aby jazyk jako plamenný meč archanděla
mohl hřmít na spustlý svět:
"Na pravou se cestu dáti hleď,
duše potopená v neřesti a kalu."
(Pije.)
He he he he he.
O pekle a Belialu
zná-li mluvit našinec,
snadno mnohou ovci zbloudilou
uvede zas nazpět v ovčinec,
kdežto uchrání ji před zkázou.
A když ovečky tam máme,
potom k napravení moresů
čistě jako z partesů
písničku jim zahudáme
pěkně kolébavou,
polehounku uspávavou,
až je uhejčkáme,
že nám usnou v rukou jako nic.
(Pije.)
O, ta věc má pěkný rub i líc:
zatím co si hoví ve spánku,
my se dáme do těch beránků,
hříšnou vlnu s těl jim nastříháme
a pak v ní se sami zahříváme
ad majorem dei gloriam,
což je velmi zdrávo jim i nám,
he he he he he.
(Obíraje se láhví.)
Ah, jak lahodně to šimrá v břiše!
Za lokem lok vklouzá tiše;
každá žilka v svatém zanícení,
prozpěvujíc žalmy Hospodinu,
hlásá, že víc pravdy skryto není,
nežli v dobrém vínu.
(Nadšeně.)
Víno — o, toť nápoj plný líbeznosti,
zdroj to, z něhož plynou hlavní cnosti:
víra — láska — naděje!
Při něm člověk celý okřeje.
A což teprv do jazyku
znamenitou leje sílu,
aby jako na dvě strany ostrý meč
třeba s celým světem dal se v seč,
a tak ku spásnému měl se dílu.
(Dlouhý lok.)
A tak silen na těle i na duchu
spustím teď svou retoriku
tak že
(schovav láhev do kapsy—k obecenstvu)
nadivno vám bude sluchu.
(S pathosem stále rostoucím.)
Bratři! sestry! volám: běda! běda! běda!
Na zápraží je už popeleční středa,
v koncích máme masopust,
nyní nastává nám dlouhý půst.
Proto dejte víru slovům mým,
ať vás z duševního spánku probudím.
Pakli procitnete, uhlídáte,
v kalupu že vaše duše
do pekelných pustin kluše. —
Nuže, vy se posud nehýbáte?
Což jsou vaše hříšná těla
tak už otupěla,
že vám nelze pohnout svědomím?
Aj, však já vás přece probudím,
abyste se hrůzou zachvěli,
že jste na pravou se cestu
k nebeskému městu
dáti nechtěli.
Vzhůru! Vstaňte, lidé ospalí!
Trouba zní:
Trará! — trará! — trará!
Procitni, duše ospalá! —
Vy posud nic! Což neslyšíte trouby hlas?
Cožpak mermomocí chcete zlomit vaz,
střemhlav sletět do hluboké propasti,
kde vás ďábel bude škvařit na masti?
Což je sluch váš tak již otupen?
Nuže, udeříme na buben:
Džinarata! bumbumbum!
Znovu také v tento svatý čas
nechať zazní trouby hlas:
Trará! — trará! — trará!
Dej si říci, duše ospalá!
Dále na poplach buď zazvoněno:
Bim! — bam! — bimbam! — bum!
A zas na buben buď udeřeno:
Rrrrrrrr, bum! bum! bum!
(Oddechnuv si.)

Ach, bratři! sestry! Kolika duševního zármutku rozrývá moje vnitřnosti žalem nad vámi. O věnujte sklenku křesťansk pozornosti žíznivým a prahnoucím ústům mým, abyste poznali, co jest ctnost a co jsou svobody pekelné. Cnost — toť nápoj líbezný, podobný šťávě révy vinné, když sestoupilo na ni požehnání nebes a ozdobilo ji hrozny sladkými; však hřích je kvas, jenž usadil se na dně starého sudu, aby odpornou chutí proniknul obsah jeho. Nuže, uchopte se pohárů, naplněných cnostnou mělničinou, a spláknete se svých duší hříšné kvasnice! Já uvedu vás na cestu, po které se dostanete do skladu, v němž složeny jsou sudy bohulibého pokání.

(Vytáhnuv z kapsy láhev, pozvedne ji do výše.)

Víte, co držím v rukou svých? —Jest to láhev! A v té lahvi?—

Jsou tam slze, jež plakala žena,
známá jménem Máři Majdalena

Žena hříšná, hříšnější než my všichni dohromady: ale že uznala hluboký svůj pád a vešla do sebe, má se teď na věčnosti dobře a požívá tam věčných hodů, nehynoucího posvícení. Jak peluňka hořké, jak mořská voda slané, jak šťovík kyselé a jako sanytr trpké jsou tyto slze kající ženy, avšak já se jich nelekám, já s chutí jich okusím, abych smyl skvrny, kterými znešvařeno jest moje svědomí. Následujte i vy příkladu mého! (Pije.) Brr! kterak to odporné, ale zdravé! A tak-li i vy učiníte, dopustíte-li aby slza mářímajdalenská vnikla na povrch ukoptěných duší vašich, pak vězte, že počátek jest učiněn k vašemu napravení! I nemine dob mnoho a já s radostí rozevru deštník milosti (rozevře jej), abyste shromáždili se pod ním jako kuřátka pod křídlem laskavé matky slepice a tak bezpečni byli před ďáblemostřížem, jenž vznáší se nad vašemi hlavami, aby vás schvátil a nikdy více nebi nenavrátil. (Složí deštník.) A však to-li všecko, čím státi se mají z vás kajicné Máři Majdaleny? — Nikoliv! Toť začátek začátku. Vy musíte pototopiti se ve vaně, naplněné louhem pokání, a já (vytáhnuv z kapsy kartáč) vykartáčuju vaše duše kartáčem lítosti. A myslíte, že jste už čistí a že možná vás rozvěsit na provazích, sesoukaných z konopí nekonalého milosrdenství? O neklamte se! Jáť vytáhl vás z první vody, teprv jste odepráni; nyní ale vyždímám z vás nepatrnou pokleskû část a vhodím vás do kotle sebepoznání, v němž budete se převařovati z kalu a bláta masopustněhříšného. Oheň pod kotlem jest rozdělán; nyní vezmu lopatku a přiložím coloradského uhlí. Hle, kterak v kotli to klokotá! Na povrchu vody tvoří se bubliny, ale bubliny šeredné, nekalé. Vy spočíváte na dně kotle, svíjíte se, stůnáte a hekáte — avšak nic platno! Vyvařit se musíte. Půl centu uhlí již se ztrávilo v plamenech, husté páry vystupují nad kotei — nuže, teď čas, abych vás vyprostil z horké lázně. Avšak, kterak se vás chopiti? (Vytáhne z náprsní kapsy vařečku.) Toť ten vzácný nástroj, vařečka mravokárného poučení, jejíž pomocí z vařící vody vás vyprostím a nazpět do vany očistění uvrhnu. Již jste bělejší! Leč dostačí-li to? — Nikoliv! Hlavní práce teprv nastává. Hle, stůl!— Ale jaký stůl? Snad pokrytý lahůdkami a vzácnými nápoji? Stůl, na němž v pestré směsici jsou vystaveny mísy a talíře, nože a vidličky, lžíce a páratka na zuby, sklenky a láhve? A v těch mísách snad polívka s jaterními knedlíčky, na talířích všeho druhu pečeně a saláty, kompoty a omáčky, v láhvích plzeňské a mělničina či likéry?—O, nadarmo děláte si laskominy, marnotratní synové a mlsné dcery; stůl ten jest prázdný, jeho povrch tvoří nehoblované prkno bez politury a na tom prkně kajicnosti budete teď namydleni. Čím? (Vytáhne z kapsy čtvrtku mýdla.) Tímto mýdlem ostrého pokání! Nebědujte, nenaříkejte, že v mýdle tom je hořký písek výčitek: zasluhujete jich, ano potřebujete jich nevyhnutelně k vašemu znovuzrození. A protož buďte trpěliví! Hle, kterak hřích za hříchem, skvrna za skvrnou z vašich duší mizí! Nyní jste namydleni, a znovu budete vrženi do kotle s čistou vodou odpuštění. Hup! už jste v něm a znova přechází vás var milosti. Ďábel v pekle pláče, běduje a naříká, že tolik špinavého prádla vzato mu z koše věčného bahna. Zoufalostí rve si vlasy, vráží čelem do zdi, dupe zlostně kopytem, mrská ohonem kolem sebe — ale což mu to platno! Hle! já vysoukám si rukávy, chopím se poznovu vařečky mravokárného poučení a z varu ouzkostí a běd přenesu vás do studené lázně odpuštění hříchů. Tam je vám volno, co? Jako pstruhové v horských potocích proháníte se křišťálovým proudem, laškujete spolu—avšak pozor! Co to? — Krásná višně plove na povrchu vody, vy za ní se chcete hnáti, lapnouti ji? O ustaňte nešťastníci a nešťastnice! Vždyť to čertovo vnadidlo, napíchnuté na udici pokušení. Živte se radši vodními červíčky! Jinak se dostanete za pochoutku lstivému pekelníku. Přemozte svůj apetit po višních, vždyť jsou beztoho červivé, zakrejte si oči, aby se vám nedělaly daremné laskominy! Ano, nejen zraku se v dobách takových střekněte, alebrž i uši sobě zacpete! Lahodnými řečmi svedl had Evu v ráji, líbeznými slovy může i vás obelhati, a nežli jste se nadáli, chňap! už jste jeho. Oh, on je filutář a zazpívá-li: (zpívá ženským hlasem)

"Nestůjte, mládenci, pod oknem,
pojďte radš do světnice!"

hoj! to vy plnými dveřmi se tlačíte za zvuky té svůdné Sirény, koříte a klaníte se jí jako Židé na poušti zlatému teleti, děláte se k vůli ní tajtrlíky, hýříte, vejskáte, hopcujete v kole, až se vám hlavy třesou — a já kdybych stokráte vás zatahal za šos a prosil, zaklínal, hrozil, lichotil — nic platno! Vy si vedete svou, a spustí-li někde v hospodě muzika (nápodobí hudbu dle nápěvu: "To jsem se škrábla," při tom tančí valčík):

Tramtaram trára,
tramtaram trára,
tradata ráda,
ramtara ráda!—

ó, pak kdybyste byli přivázáni za lano k sloupu železnému a kdybyste měli duši na jazyku: vy sebou škubnete, lano přetrhnete, sloup povalíte. A už jste potopeni v marné rozkoši a co vám z toho kyne? Co z toho teď máte, že jste se tak trdlovali? — Prázdmé kapsy, o půl libry lehčí plíce a ve svědomí děr jako v řešetu. A právě proto, že tak chatrné jest dno vašeho svědomí, propadne sejtem tím mnohé zrnko moudrosti, jichž na pytle rozsívám do úhorů vašich duší. Ó buďte jako já, následujte příkladu mého a (vytáhnuv láhev) vpusťte do zatvrzelých srdcí svých kalíšek kajícných slzí máříinajdalenských, kterýmiž změkne kůra kol srdcí vašich. Exempla trahunt, to jest předcházej dobrým příkladem, praví Písmo, a proto, ač trpká medicína, přece z lásky ku bližnímu rád jí užívám. (Pije.) Učiníte-li i vy tak, bude vám dobře i nyní i vždycky i na věky. Amen.

E. Just.

Klíč ku zdraví

Posiluje tělo.
Čistí krev.
Buduje soustavu tělesní.

Dra. Petra HOBOKO

Není to lék lékárnický. Pouze místní jednatelové je prodávají. O podrobnosti pište: . . . .

DR. PETER FAHRNEY,
112-114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

Snížení poštovného na 1 cent.

Ohromný vzrůst počtu dopisů poštou Spoj. Států dopravovaných v krátké době zabezpečí snížení poštovného na jeden cent za unci. President, kterému podaří se taký zákon v kongresu prosaditi, dodělá se neocenitelné zásluhy a upomínky celého národa. Podobné zásluhy a vděku těší se u obecenstva Hostetters Stomach Bitters. Lék tento má nepřekonatelné zásluhy v léčení člověčenstva, pozdravuje a posiluje zažívací ústrojí tělesné. Dodává chuti k jídlu, mírní horečné nervosní pocity, posilňuje ledviny a přetvoří chorobného člověka tak, že v krátkosti cítí se, jakoby znovu zrozen. Zkuste ji.

Cukrovar Standard Beet Sugar Co., Ames, Nebraska.

Velké množství řepy cukrové bude pěstováno v údolí Platte řeky, od Waterloo, až ku Schuyler, podél Union Pacific dráhy, zvláště v okolí Fremont, Ames a North Bend. The Standard Cattle Co. pěstovati bude 2000 akrů cukrovky a staví jistý počet domků pro dělníky s rodinami, kteří budou chtíti pracovati v polích. Zkušení čeští dělníci, obeznalí s prací při řepě, i jiní, naleznou hojně zaměstnání v krajině svrchu zmíněné. dt49htf

O bližší zprávy pište na: Standard Beet Sugar Company, Agricultural Department, Ames, Neb.

Nabídnutí k sňatku.

Hledám zkušenou a hodnou ženu co družku života, která by byla volna řídit mou domácnost. Nechť jest svobodna, aneb vdova bez dítek. Mám v pěkném místě dobře zařízené farmářské hospodářství, jež nese dobré živobytí. Dopisy, možno-li s podobiznou, buďtež zaslány pod adresou:

K. M. X 55,
52x2 Boltonville, Wis.

Cechové a jejich zápas o samosprávu.

Nákladem Pok. Záp. vydána byla v brožůrce přednáška pod výše uvedeným názvem, kterou připravil p. L. J. Palda pro literární klub Astorovy knihovny v New Yorku a upravil pak pro měsíčník Midland Monthly. Tento český překlad přednášky tvoří brožůrku 40 stránek, obsahující vyobrazení Jana Husa, Jana Žižky, Jana Amose Komenského a Josefa Jungmana. Cena pouze 10c., třeba v kolkách. Dva sešity měsíčníku Midland Monthly, obsahující tutéž přednášku v angličině, za 25ctů.

Pokrok Západu,
Omaha, Neb.

Chceme mír a ti, jež znepokojováni jsou......

Neuralgii,

dodělají se míru, když upotřebovati budou....

St. JACOBS OIL.

Bolesti mírní a jistě hojí.

DOMÁCNOST....

není příjemnou, trpíme li

kašlem a nastuzením,

však snadno obojímu [illegible] upotřebením

Dr. Aug Koenig Hamburger Brustthee

a zdraví [illegible] se nám vrátí.